

เหลียวหลัง...แลหน้า กับพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562

พระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2563 โดยกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) เป็นผู้ดำเนินการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง (ภ.ด.ส.) แทนภาษีโรงเรือนและที่ดินและภาษีบำรุงท้องที่ที่มีมาแต่เดิม กฎหมายฉบับนี้นับเป็นเครื่องมือสำคัญ ที่ทำให้ อปท. มีรายได้เพิ่มขึ้น สร้างความโปร่งใสตรวจสอบได้ของการจัดเก็บภาษีท้องถิ่น สร้างความเป็นธรรมทางภาษีอากร กระตุ้นให้เกิดการใช้ประโยชน์จากที่ดินและสิ่งปลูกสร้างมากขึ้น และในระยะยาวอาจกระตุ้นให้เกิดการกระจายการถือครองที่ดินอย่างเป็นธรรมมากขึ้น อย่างไรก็ตาม กฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญหลายประการ โดยเฉพาะเรื่องการเปลี่ยนแปลงวิธีคิดเกี่ยวกับฐานและอัตราภาษี ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ภาครัฐต้องสื่อสารทำความเข้าใจกับประชาชน

ทำไมจึงต้องนำภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างมาใช้จัดเก็บแทนภาษีโรงเรือนและที่ดินและภาษีบำรุงท้องที่ ?

โดยพื้นฐานแล้วภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างเป็นภาษีประเภทใหม่ที่จะถูกนำมาใช้ทดแทนการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ประกอบด้วย เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่กฎหมายจัดตั้ง ยกเว้นองค์การบริหารส่วนจังหวัด) จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน โดยรายได้จากการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างทั้งหมดจะเป็นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาท้องถิ่นทั้งหมด ไม่ต้องนำส่งเป็นรายได้ของรัฐบาล

นอกจากนี้กฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างยังถูกตราขึ้นเพื่อนำมาแทนที่การจัดเก็บภาษีตาม พ.ร.บ. ภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2475 และ พ.ร.บ. ภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. 2508 เนื่องด้วยปัญหาข้อจำกัดหลายประการของ พ.ร.บ. 2 ฉบับนี้ โดยในส่วนของภาษีโรงเรือนและที่ดิน จะจัดเก็บภาษีจากโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นกับที่ดินที่ใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้าง ซึ่งใช้หาผลประโยชน์โดยใช้เป็นสถานประกอบการพาณิชย์ต่าง ๆ โดยมีฐานภาษีคือค่ารายปี (ค่าเช่ารายปี) และ อปท. จะจัดเก็บภาษีในอัตราร้อยละ 12.5 ของค่ารายปี

ส่วนภาษีบำรุงท้องที่จัดเก็บจากที่ดินของบุคคลหรือคณะบุคคลที่มีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน หรือสิทธิครอบครอง ในที่ดินที่ไม่เป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชน โดยมีฐานภาษีคือราคาปานกลางของที่ดินที่ถูกกำหนดขึ้นเพื่อใช้ในการจัดเก็บภาษี (ครั้งสุดท้ายใช้ราคาปี พ.ศ. 2521 - 2524)

อย่างไรก็ตามในช่วงที่ผ่านมาพบว่าภาษีโรงเรือนและที่ดินมีข้อบกพร่องหลายประการ ประการแรก การจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินเป็นการคำนวณภาษีบนฐานรายได้ ดังนั้นจึงไม่ได้จัดเก็บบนฐานภาษีทรัพย์สินอย่างแท้จริง และซ้ำซ้อนกับฐานภาษีเงินได้ ประการต่อมา ภาษีโรงเรือนและที่ดินมีความสามารถในการสร้างรายได้ให้แก่ อปท. อย่างจำกัด เนื่องจากมีข้อยกเว้นภาษีสำหรับโรงเรือนและที่ดินที่เจ้าของอาศัยอยู่เอง ทำให้ฐานภาษีแคบ และเกิดปัญหาในการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่พิจารณาว่าโรงเรือนใดใช้เป็นที่อยู่อาศัย จนกลายเป็นช่องโหว่ให้มีการหลีกเลี่ยงภาษีของบางคนกลุ่มได้ ประการที่สาม ค่ารายปีสำหรับใช้คำนวณภาษีขาดที่มาอย่างชัดเจน จึงเป็นการเปิดโอกาสให้เจ้าหน้าที่ใช้

ดุลพินิจตีความราคาเช่ารายปีได้เองซึ่งสุ่มเสี่ยงต่อการแสวงหาประโยชน์อันไม่พึงควร และประการสุดท้าย อัตราภาษีโรงเรือนและที่ดินที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ 12.5 ซึ่งเป็นอัตราภาษีที่สูงและก่อให้เกิดแรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงภาษีได้ง่าย

ในทำนองเดียวกัน การบริหารจัดการเก็บภาษีบำรุงท้องที่ก็มีข้อจำกัดหลายประการเช่นกัน ประการแรก มีการยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีสำหรับบ้านหรือที่ดินที่ใช้ในการอยู่อาศัย ทำให้เกิดปัญหาความไม่เป็นธรรมขึ้น เพราะกลุ่มคนที่จะได้ประโยชน์จากการยกเว้นหรือลดหย่อนนี้ มักจะเป็นกลุ่มคนที่มีที่ดินและมีความสามารถในการจ่ายภาษี และทำให้โครงสร้างอัตราภาษีบำรุงท้องที่มีลักษณะถดถอยเมื่อเทียบกับมูลค่าที่ดิน นอกจากนี้ ราคาปานกลางที่ดินที่ใช้เป็นฐานภาษีนับล้าสมัย คือ ใช้ราคาปานกลางของที่ดินปี พ.ศ. 2521 – 2524 ซึ่งโดยหลักการแล้ว ราคาปานกลางที่ดินควรมีการประเมินใหม่ตามสภาวะเศรษฐกิจและสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้สะท้อนมูลค่าที่แท้จริงทางเศรษฐกิจของที่ดิน และช่วยกระตุ้นให้เกิดการนำที่ดินไปใช้ประโยชน์อย่างมีประสิทธิภาพ ราคาปานกลางที่ดินที่ต่ำดังกล่าวส่งผลให้การจัดเก็บภาษีบำรุงท้องที่จากมูลค่าที่ดินยังคงต่ำกว่ามูลค่าที่แท้จริงอยู่มาก และนำไปสู่การสะสมการถือครองที่ดินหรือการเก็งกำไรมากเกินไป

จากข้อจำกัดข้างต้น คณะรัฐมนตรีจึงเห็นชอบในหลักการ (ร่าง) พ.ร.บ. ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ตามที่กระทรวงการคลังเสนอ และสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (สนช.) ได้เห็นชอบให้ประกาศใช้ (ร่าง) พ.ร.บ. ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. เมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน พ.ศ. 2561 ประกาศใช้กฎหมายดังกล่าววันที่ 12 มีนาคม พ.ศ. 2562 และให้ใช้บังคับวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2563 เป็นต้นไป เพื่อให้ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างสามารถจัดเก็บจากฐานทรัพย์สิน (มูลค่าของที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง) มีอัตราภาษีที่เหมาะสมกับสภาวะเศรษฐกิจและการใช้ประโยชน์ที่ดินและสิ่งปลูกสร้างแต่ละประเภท

อีกทั้งยังต้องการให้เป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญของ อปท. เหมือนประเทศอื่น ๆ และเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการเก็บภาษีของ อปท. ให้มีความโปร่งใสและลดการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ อปท. ทั้งนี้เพราะอีกประเด็นหนึ่งของเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้ คือต้องการเพิ่มรายได้ให้กับ อปท. ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีภารกิจในการจัดบริการสาธารณะ จึงจำเป็นต้องมีงบประมาณที่เพียงพอ ซึ่งกฎหมายฉบับนี้จะเป็นเครื่องมือในการสร้างรายได้ให้กับท้องถิ่นได้ันเอง เพราะที่ผ่านมา ภายใต้อายุ 2562 ภาษีโรงเรือนและที่ดินและภาษีบำรุงท้องที่สร้างรายได้ให้กับท้องถิ่นรวมกันน้อยมาก สร้างรายได้อยู่ที่ 3.6 หมื่นล้านบาท ซึ่งหากเทียบกับงบประมาณรายจ่ายที่ท้องถิ่นมีคือ 8 แสนล้านบาท นั่นคือเทียบสัดส่วนแล้วทำรายได้ไม่ถึงร้อยละ 5 ของรายจ่าย แต่ต่างจากหลาย ๆ ประเทศที่ภาษีเหล่านี้สามารถสร้างรายได้ให้กับท้องถิ่นเยอะมาก เพราะมีหลักที่ว่าคนที่เป็นเจ้าที่ดินโดยหลักแล้วก็ต้องการใช้บริการสาธารณะต่าง ๆ จากท้องถิ่นทั้งสิ้น อาทิ ถนน ไฟส่องสว่าง เป็นต้น

ในแง่ของสาระสำคัญของภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง อธิบายพอสังเขปได้ดังนี้ การจัดเก็บภาษีจะเป็นการคำนวณจากมูลค่าที่ดินและสิ่งปลูกสร้างและการใช้ประโยชน์ของที่ดินและสิ่งปลูกสร้างนั้น โดยกำหนดอัตราภาษีเป็นแบบก้าวหน้าตามมาตรฐานมูลค่าของที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ซึ่งเป็นการปฏิรูประบบภาษีให้เป็นธรรมมากขึ้น และยังเป็น การคำนวณภาษีจากฐานความมั่งคั่งที่แท้จริง คือ การใช้ราคาประเมินทุนทรัพย์ (มูลค่าทรัพย์สินที่ประเมินจากกรมธนารักษ์จะมีการปรับตามรอบบัญชีประเมินราคาทุก 4 ปี) ที่เป็นปัจจุบันเป็นฐานภาษี ทำให้มีหลักเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน ไม่พึ่งพาการใช้ดุลพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่ ทั้งนี้เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของภาษีบำรุงท้องที่เดิมลดการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ และทำให้การจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างมีความชัดเจน โปร่งใส เป็นมาตรฐานสอดคล้องกับสภาพข้อเท็จจริงของการทำประโยชน์เป็นที่อยู่อาศัยและเกษตรกรรมในปัจจุบัน นับเป็นการปฏิรูปโครงสร้างระบบภาษีทรัพย์สินให้มีความทันสมัยและเป็นสากลเช่นเดียวกับนานาประเทศและแก้ไขโครงสร้างภาษีเดิม และยังเป็น การกระตุ้นให้เกิดการใช้ประโยชน์ในที่ดิน เพิ่มความเป็นอิสระและเพิ่มประสิทธิภาพการจัดเก็บภาษีให้กับ อปท. และช่วยให้ท้องถิ่นมีงบประมาณมากขึ้นในการพัฒนาพื้นที่ให้เกิดความเจริญในระยะยาว

ดังนั้นคาดว่า การจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างจะมีเกิดผลดีในหลายเรื่อง ประการแรกช่วยลดความเหลื่อมล้ำ เนื่องจากผู้มีทรัพย์สินมูลค่าสูงมีภาระต้องเสียภาษีมากกว่าผู้ที่มีทรัพย์สินมูลค่าต่ำ ซึ่งจะก่อให้เกิดความเป็นธรรมและช่วยลดความเหลื่อมล้ำในสังคม รวมถึงยังช่วยกระตุ้นให้เกิดการกระจายการถือครองที่ดิน

ประการต่อมาจะเกิดผลดีในแง่การเพิ่มประสิทธิภาพผลการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ในการประเมินภาษี กระตุ้นให้เจ้าของที่ดินใช้ประโยชน์ในที่ดินอย่างมีประสิทธิภาพ และช่วยเพิ่มรายได้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีรายได้ที่จะนำไปใช้ในการลงทุนและจัดบริการสาธารณะที่มีคุณภาพให้ประชาชนในพื้นที่มากขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยส่งเสริมการมีส่วนร่วม กระตุ้นและสร้างจิตสำนึกให้ประชาชนในพื้นที่มีการตรวจสอบการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นว่ามีการเก็บภาษีอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม รวมถึงติดตามการใช้จ่ายเงินภาษีซึ่งจัดเก็บจากประชาชนในพื้นที่ไปพัฒนาท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ และตรงกับความต้องการของประชาชนหรือไม่

ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างจะกระตุ้นให้มีการใช้ประโยชน์ในที่ดินอย่างมีประสิทธิภาพได้อย่างไร ?

สำหรับที่ดินที่ทิ้งไว้ว่างเปล่าหรือไม่ได้ทำประโยชน์ตามควรแก่สภาพ ในกฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างนี้ กำหนดว่าที่ดินเหล่านี้จะถูกเก็บภาษีในอัตราสร้างว่างเปล่า ซึ่งมีอัตราเท่ากับหรือสูงกว่าอัตราภาษีการใช้ประโยชน์อื่น ๆ และหากเสียภาษีที่รกร้างต่อเนื่องเป็นเวลา 3 ปีติดต่อกัน ในปีที่ 4 จะต้องเสียภาษีเพิ่มขึ้นอีกร้อยละ 0.3 และจะเสียเพิ่มขึ้นอีกร้อยละ 0.3 ทุก ๆ 3 ปี แต่เมื่อรวมกันแล้วต้องไม่เกินร้อยละ 3 ซึ่งการเก็บภาษีในลักษณะนี้จะช่วยกระตุ้นให้เกิดการนำที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่ทิ้งไว้ว่างเปล่ามาใช้ประโยชน์ ในลักษณะต่าง ๆ เพิ่มขึ้น เพื่อทำให้เสียภาษีน้อยลง ซึ่งในส่วนนี้คาดการณ์ว่าหากผู้เสียภาษีไม่ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม หมายถึงเขาจะจ่ายภาษีในอัตราร้อยละ 0.3 ของราคาประเมิน จะทำให้ท้องถิ่นมีรายได้มากขึ้นจากตรงนี้

ปัญหาและประเด็นที่ควรพิจารณาต่อไปเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฉบับนี้ ?

ความพยายามในการร่างกฎหมายฉบับนี้แท้จริงแล้วเจตนารมณ์หลัก คือต้องการเพิ่มรายได้ให้กับท้องถิ่น แต่เนื่องจากร่างนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับภาษีซึ่งค่อนข้างเป็นประเด็นอ่อนไหว ในกระบวนการร่างจึงมีผู้ได้มีส่วนได้ส่วนเสียเข้าร่วมในกระบวนการมากมาย ทำให้เมื่อกฎหมายนี้ออกมาจึงไม่สามารถเป็นไปตามวัตถุประสงค์หลักของกฎหมายได้

การยกเว้นภาษีของกฎหมายฉบับนี้มีหลายเรื่องมาก เช่น การยกเว้นภาษีต่าง ๆ ในปี 2563-2564 กรณี บ้านหลังหลักที่เจ้าของบ้านและเจ้าของที่ดิน (เจ้าของบ้านอาศัยอยู่เอง) และมีชื่อในทะเบียนบ้านในวันที่ 1 มกราคม ของปี ภาษีนั้นจะได้รับการยกเว้นภาษี 50 ล้านบาทแรก เท่ากับว่าหากเรามีบ้านพร้อมที่ดินที่มีมูลค่าไม่เกิน 50 ล้านบาท ก็ไม่ต้องเสียภาษี ซึ่งหากมองโดยทั่วไปแล้วจะเห็นว่าไม่สมเหตุผลผลเลยทำให้เกิดคำถามตามมามากมาย เช่น คนที่มีบ้าน 2 หลัง แต่รวมกันไม่ถึง 10 ล้านต้องเสียภาษี

นอกจากนี้เรื่องของคำนิยาม ในรอบนี้กฎหมายมีการเขียนไว้ว่าอันไหนเป็นฐานภาษีอันไหนไม่ใช่ฐานภาษี กลายเป็นว่าสิ่งที่ท้องถิ่นเคยเก็บภาษีได้ในกฎหมายเดิมแต่ในรอบนี้จัดเก็บไม่ได้ เช่น เสาสัญญาณโทรศัพท์ที่เดิมเคยเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน เพราะมีตู้ควบคุมสัญญาณ ถือว่าใช้ประกอบการอุตสาหกรรม แต่ตามกฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างนี้ เสาสัญญาณโทรศัพท์ไม่ถือเป็นสิ่งปลูกสร้าง เพราะคนไม่สามารถเข้าไปใช้สอยโดยตรงได้ ทั้งที่ในอดีตท้องถิ่นสามารถเก็บภาษีจากเสาสัญญาณโทรศัพท์ได้ต้นละประมาณ 30,000-40,000 บาทต่อต้นต่อปี แต่ในรอบนี้พอ

กฎหมายมีการเขียนยกเว้นไว้ ในส่วนนี้ทำให้ท้องถิ่นเก็บได้แค่ 200-300 บาท ขึ้นอยู่กับราคาที่ดินที่เสาสัญญานั้น ตั้งอยู่เท่านั้น

ในกรณีพื้นที่รกร้าง คาดการณ์ว่าหากผู้เสียภาษีไม่ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม หมายถึงเขาจะจ่ายภาษีในอัตรา ร้อยละ 0.3 ของราคาประเมิน จะทำให้ท้องถิ่นมีรายได้มากขึ้นจากตรงนี้ แต่หากมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมจะทำให้ การเก็บภาษีจากอัตราร้อยละ 0.3 เหลือร้อยละ 0.01 เลยทันที อย่างไรก็ตามต้องพิจารณาข้อมูลปี 2564 อีกที่ว่าการ เปลี่ยนแปลงในประเด็นนี้จะไปไหนทิศทางใด ดังนั้นกล่าวได้ว่ากฎหมายฉบับนี้อาจไม่ได้ทำให้รายได้ขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นเพิ่มขึ้นตามเจตนารมณ์ของกฎหมายที่แท้จริง

มีข้อเสนอแนะอย่างไร ที่จะทำให้เจตนารมณ์ที่แท้จริงของ พ.ร.บ. ฉบับนี้บรรลุได้จริง ?

ในระยะสั้น กฎหมายนี้บังคับใช้แล้วทำให้รายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นลดลง จากตรงนี้ส่งผลต่อมา ที่บริการสาธารณะต่าง ๆ ที่จะต้องปรับลดลงไปด้วย ซึ่งผลตรงนี้ส่งผลกระทบต่อหลายอย่าง โดยเฉพาะกับคนราก หญ้าหรือผู้มีรายได้น้อย ซึ่งตรงนี้รัฐบาลควรมีมาตรการช่วยเหลือหรือเยียวยา มารองรับด้วยเนื่องจากการ เปลี่ยนแปลงครั้งนี้เกิดขึ้นจากรัฐบาลโดยตรง

ภาครัฐควรมีการสื่อสารทำความเข้าใจกับภาคส่วนต่าง ๆ เพราะในช่วงยกร่าง พ.ร.บ. นี้ มีเพียงกลุ่ม ผู้ประกอบการ กลุ่มธุรกิจที่มีองค์กรเป็นสมาคมต่าง ๆ เท่านั้นที่พอทราบข้อมูลเกี่ยวกับร่างนี้พอสมควร แต่กลุ่มคน ทัวไปที่ไม่ทราบเลย คือ ชาวบ้าน ผู้ประกอบการรายย่อยต่าง ๆ ดังนั้นควรมีการสื่อสารกับคนเหล่านี้ด้วยว่า การจ่าย ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างนี้ พวกเขาจะได้รับประโยชน์ในรูปแบบบริการสาธารณะต่างๆซึ่งจะส่งเสริมให้มีคุณภาพชีวิตที่ ดีขึ้น เสียภาษีไปแล้วได้อะไรกลับมาบ้าง เช่น ได้บริการสาธารณะที่เพิ่มขึ้น และหากท้องถิ่นมีการพัฒนาก็จะทำให้มูลค่า ที่ดินเพิ่มขึ้นด้วย

นอกจากนี้ควรลดการยกเว้นฐานภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างให้กับการใช้ประโยชน์เพื่อการเกษตรและอยู่อาศัย เป็น 5 ล้านบาท จาก 50 ล้านบาท เพื่อสร้างความเป็นธรรมให้กับกรณีที่มีบ้านหลายหลังแต่มูลค่าแต่ละหลังไม่มาก และ เป็นการขยายฐานภาษีให้กับ อปท. มีรายได้ภาษีที่มากขึ้น การยกเว้นไม่เก็บภาษีที่ดินเกษตร หรือยกเว้นในมูลค่าที่สูง เกินไป ยังเป็นการสร้างแรงจูงใจให้คนที่ถือครองที่ดินจำนวนมากที่เป็นที่รกร้างว่างเปล่า หลีกเลียงภาษีมาสู่ช่องทาง นี้ ดังนั้นควรจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างกับการให้เช่าที่ดินและสิ่งปลูกสร้างเพื่ออยู่อาศัย ในอัตราภาษีประเภท อื่น ๆ เหมือนกิจการพาณิชย์ทั่วไป นอกจากนี้รัฐบาลต้องประเมินว่า การจัดเก็บภาษีที่ดินฯ ตามพ.ร.บ. ภาษีที่ดินฯ ที่ผ่านมาเป็นไปตามเป้าหมายหรือไม่ และต้องมีความกล้าหาญที่จะแก้กฎหมาย หากพบว่า พ.ร.บ. ภาษีที่ดินฯ ฉบับนี้ ไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย และควรมีการปรับปรุงฐานข้อมูลของกรมที่ดินให้เป็นปัจจุบันการบูรณาการ เชื่อมโยงฐานข้อมูลระหว่างกรมที่ดิน กรมธนารักษ์ และ อปท.

สรุปและเรียบเรียงจาก

กิจกรรมเสวนาเผยแพร่ สกสว. (TSRI Forum) เรื่อง “เหลียวหลัง แลหน้า กับ พระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง” โดย รศ.ดร. วีระศักดิ์ เครือเทพ และ ผศ.ดร. ดวงมณี เลาวกุล ในวันที่ 12 มกราคม 2564 ในรูปแบบการประชุมออนไลน์ผ่าน ระบบ Zoom *ถอดความและเรียบเรียงโดย นางสาวกัญทิลา รัตนบุญนิพัทธ์*